

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับผลงานของติงโม้ที่แฟน ๆ ทุกคนรอคอย แต่ที่พิเศษกว่าเล่มก่อน ๆ คือ *ปฐพีไร้พ่าย* เป็นนวนิยายที่แหวกจากผลงานเล่มอื่น ๆ ของนักเขียน เพราะเป็นแนวย้อนยุคทะลุมิติ ซึ่งสำนักพิมพ์อรุณเชื่อว่าผู้อ่านจะต้องอยากรู้กันแน่ ๆ ว่าติงโม้จะเขียนงานแนวนี้ออกมาได้สนุกน่าติดตามขนาดไหน

เปิดเรื่องมา...แน่นอนคือฉกนางเอกทะลุมิติ แต่ที่ให้บรรยากาศแปลกจากเดิมคือ นางฟื้นขึ้นมาในร่างของคนตายที่อยู่ในไหเซ่ศพ! แค่เกริ่นเรื่องก็ลุ้นกันแล้วว่าเส้นทางนี่จะเป็นอย่างไรต่อไปแน่นอนว่าเรื่องนี้ยังคงไม่ทิ้งความหวานฟินจิกหมอนของคุณพระ-นางตามสไตล์ติงโม้ เรียกว่าเข้มข้นทั้งการต่อสู้ห้ำหั่น ประทับใจทั้งเรื่องความรัก ขึ้นชื่อว่า “ติงโม้” แล้ว คงไม่ต้องแนะนำอะไรมากมาย ไปเปิดอ่านกันเลยค่า

สำนักพิมพ์อรุณ

ตุลาคม ๒๕๖๒



คำคืนมิดมิด นอกหน้าต่างเห็นต้นไม้เป็นเงาตะคุ่ม ที่นี่คือบ้านพัก
ห่างไกลแถบชานเมือง ภายในห้องวังเวงอึมครึม เงียบสงัดราวกับป่าช้า

เยี่ยซีลองขยับแขนตนเองดูก็พบว่าร่างกายที่แข็งแกร่งกลับมามีริ้วแรง
ดั่งเดิมแล้ว แต่เมื่อมองเห็นภาพแปลกตาตรงหน้า ความหวาดกลัวที่เหมือน
หลุดเข้ามาอยู่ในความมืดอันยากแยกแยะก็เข้าจู่โจมจิตใจ

เธอรู้สึกตัวได้สองสามชั่วโมงแล้ว จำได้รางๆ ว่าตนประสบอุบัติเหตุทาง
รถยนต์ แต่พอฟื้นขึ้นมากลับพบว่าตนถูกแช่อยู่ในโหลขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

รอบห้องประดับประดาแบบโบราณ โหลนั้นวางอยู่กลางห้อง จนปานนี้
ก็ยังไม่มีการเข้ามา

ไม่รู้ว่ามีในโหลอะไรไว้ เย็นเยียบเสียดกระดูก ปากโหวกว้างมาก
เยี่ยซีรวบรวมความกล้า ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ท่ามกลางความหม่นสลัวในเวลานั้น
มีเพียงแสงจันทร์กระจ่างสาดส่องลงมาบนร่างของหญิงสาว

ร่างกายที่เห็นตรงหน้าขาวซีด บอบบาง แตกต่างจากร่างกายสมบูรณ์
แข็งแกร่งของเธอโดยสิ้นเชิง ผิวพรรณเนียนละเอียดราวกับแพรไหมสะท้อน
อยู่ใต้แสงจันทร์ เนื่องจากผ่านการแช่อยู่ในโหลของเหลว ทำให้ผิวนั้นยิ่งบางและ
ละเอียดอ่อน...

นี่เป็นร่างใครกัน

ฉันตายแล้วใช่ไหม แล้วก็“ข้ามมิติเวลา” มาอยู่ในร่างผู้หญิงคนนี้หรือ

แต่คนปกติที่ไหนดจะถูกแช่อยู่ในไหเหมือนพวกตัวอย่างดองสัตว์แบบนี้
ตกลงตอนนี้ฉันเป็นอะไรกันแน่

เธอเป็นเพียงนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมดาๆ คนหนึ่ง ใช้ชีวิตตามยี่สิบเอ็ดปี
ไหนดเลยจะเคยพบเจอเรื่องแปลกประหลาดแบบนี้มาก่อน เมื่อคิดว่าต่อไป
คงไม่ได้เจอหน้าพ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนฝูง ทั้งยังต้องตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย
แบบนี้อีก...

เยี่ยซียืนอยู่กลางไหประหลาดเย็นเยียบ รู้สึกลึนหัวง์ สุดท้ายก็ร้องไห้
ออกมา

ทว่าขณะที่เสียงระฆังแหบพร่าหลุดออกมา ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจาก
ในลานด้านนอก เยี่ยซียตกใจ รีบปาดน้ำตา จุ่มตัวลงไปใของเหลวนั้นอีกครั้ง
เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง พยายามหลับตาลง ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง

เสียงดังแอ๊ด ประตุถูกผลักเปิดออก แสงเทียนวูบไหวส่องเข้ามา เยี่ยซีย
หรี้ตามอง เห็นชายสองคนรูปร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อผ้าที่ดูโบราณมาก ตามความ
ทรงจำเดิมน่าจะเป็นชุดนักรบของราชวงศ์นี้

“สูยเยี่ยน ได้ยินเสียงมาจากในห้องนี้จริงหรือ” ชายคนที่เตี้ยกว่ากระซิบ
ถาม

ชายที่ถูกเรียก “สูยเยี่ยน” ตอบกลับว่า “ถูกแล้ว อาจมีหนูก็ได้ ตรวจสอบ
ให้ถี่ถ้วน อย่าให้ทำอันตรายคุณหนูเป็นอันขาด”

ชายอีกคนหัวเราะ “คุณหนูอะไรกัน ก็แค่ศพเท่านั้น ท่านแม่ทัพดูแล
ราวกับของล้ำค่า เจ้าดูใบหน้าชาวซี้ตของนางสิ กลางค้ำกลางคืนนี้ใครมาเห็นเข้า
เป็นได้ขวัญกระเจิงแน่”

สูยเยี่ยนกดเสียงต่ำ “อย่าพูดมาก”

เยี่ยซียได้ยินก็สะดุ้งในใจ ที่พวกเขาพูดว่า “คุณหนู” “ศพ” เห็นได้ชัดว่า
หมายถึงเธอ

ฉันข้ามมิติเวลามาอยู่ในร่างไร้วิญญาณนี้ ตายแล้วฟื้นคืนชีพเธอ
แต่ใครกันที่เอาศพมาแช่ไว้ในไหแบบนี้ คิดมาถึงตรงนี้ก็ยิ่งกลัวเข้าไปใหญ่
เห็นชายสองคนนั้นเดินเข้ามา เยี่ยซียรีบหลับตาลงทันที ใจเต้นไม่เป็นลำดับ

สองคนเริ่มค้นหาภายในห้อง ่งวนกันอยู่ครู่หนึ่งก็ไม่พบสิ่งใด แต่ก็ยังไม่ยอมจากไป กลับตั้งเทียนไว้ แล้วนำสุราอาหารมาหนึ่งตมกินที่ระเบียงทางเดินนอกห้อง

พอสุราเข้าปากไปได้หน่อย พวกเขาาก็เริ่มพูดคุยสัพเพเหระ เนื่องจากประตูไม่ได้ปิด เยี่ยซีจึงพอจับใจความได้บ้าง

ที่แท้สองคนนี้เป็นทหารองครักษ์ที่ทำหน้าที่เฝ้า “ร่าง” ที่เธออาศัยอยู่นี้ คนหนึ่งชื่อหลิวจุ่น อีกคนชื่อเฉินสูยเยียน ส่วนศพนี้ชื่อ “เหยียนพั่วเยวี่” เป็นบุตรสาวบุญธรรมของเหยียนผู้ฉง แม่ทัพใหญ่เจิ้งกั๋ว^๑ ของราชวงศ์นี้

ทว่าเท่าที่ฟังจากคำพูดคลุมเครือของสองคนนั้น เหยียนพั่วเยวี่น่าจะเป็นหญิงงามที่เหยียนผู้ฉงรับมาเลี้ยงดูจนโตเป็นสาว ตั้งแต่เล็กไม่เคยขาดแพรพรรณอาหารหยก^๒ รอให้อายุครบสิบหกปีก็จะแต่งเป็นภรรยาเด็ก^๓ ให้เขา

ทว่าหนึ่งเดือนก่อน เหยียนพั่วเยวี่เกิดป่วยตายโดยไม่คาดคิด เหยียนผู้ฉงโกรธจัด ไม่ยอมทำพิธีฝังนาง กลับนำมาไว้ที่นี้แทน พวกเฉินสูยเยียนสองคนก็ถูกลดชั้นมาอยู่ที่คฤหาสน์นอกเมืองแห่งนี้เพื่อทำหน้าที่เฝ้าศพ

ฟังพวกเขาพูดมาถึงตรงนี้ ในหัวเยี่ยซีก็มีหงส์ลับสนไปด้วยชิ้นส่วนเรื่องราวมากมายที่ผุดขึ้นมา รู้สึกปวดหัวตุบๆ เห็นเพียงภาพรางๆ ของลานบ้านที่ปกคลุมด้วยหมอกหนา แผ่นหลังพร่ำเลือนของผู้ชาย และยังมีเสียงสะอื้นไห้เบาๆ ของเด็กสาว...แม้ความทรงจำเหล่านี้จะลับสนปนเป แต่เยี่ยซีรู้สึกได้ว่าเหยียนพั่วเยวี่น่าจะเป็นเพียงของเล่นของเหยียนผู้ฉง

คิดได้แบบนี้เยี่ยซีก็ยิ่งหวาดกลัว คาดไม่ถึงว่าตนจะตกอยู่ในสถานะเช่นนี้!

เวลานี้ยังได้ยินเฉินสูยเยียนพูดว่า “ท่านแม่ทัพเป็นใคร ไยต้องยอมเหนื่อยแรงทำเรื่องที่ไม่เป็นผลเช่นนี้ เจ้าวาท่านแม่ทัพย้ายไปหลายตำลิ่งเพื่อรักษา

^๑ แปลว่า พิทักษ์แคว้น

^๒ เป็นสำนวน หมายถึงชีวิตหรูหรา

^๓ ในภาษาจีนคือ “หยวนฟิง” คำนี้มีความหมายว่า การเข้าหอของคู่แต่งงานใหม่ และยังมีอีกความหมายคือ ใช้เรียกเด็กหญิงที่ถูกรับมาเลี้ยงเพื่อให้เป็นภรรยาในอนาคต

ร่างคุณหนูไว้เพียงเพราะความอาลัยกระนั้นรี”

ชายอีกคนตอบกลับ “ถ้าเช่นนั้นจะทำไปเพื่ออะไรกัน”

เงินสุยเยียนกอดเสียด่า “หลายปีมานี้ คุณหนูได้รับการเลี้ยงดูเช่นไร ของที่กินก็เป็นของล้ำค่าหายาก อย่างเลือดพิษ ฉงเน่า^๔ ไม่เคยแตะต้องเนื้อสัตว์ ทุกวันต้องแช่ตัวอยู่ในสระน้ำเย็นเป็นเวลาสองชั่วยาม ทั้งต้องนอนบนเตียงหยก น้ำแข็งที่พื้นเปียกจะหาได้อีกสี่ชั่วยาม เช่นนี้แล้ว เจ้าคิดว่านางเป็นเพียงบุตรบุญธรรมของท่านแม่ทัพ หรืออนุคนโปรดกันแน่เล่า”

เยี่ยซีตะลึงงัน

เงินสุยเยียนยิ้มหยนกล่าวต่อ “เรื่องนี้เดาได้ไม่ยาก วรยุทธ์ของท่านแม่ทัพ นับเป็นอันดับหนึ่งแห่งต้าซวี กำลังภายในฝึกฝนจนถึงขั้นยอดเยี่ยม เขาจำเป็นต้องใช้ร่างของคุณหนูในการฝึกวิชายุทธ์ชั้นลึกล้ำ”

อีกคนพูดต่อ “เจ้าก็ว่าไป ตอนนี้อคุณหนูก็สิ้นไปแล้ว จะเก็บร่างของนางไว้ทำไมอีก”

น้ำเสียงของเงินสุยเยียนฟังดูเย็นเยียบท่ามกลางความมืด “ของดีมีค่ามากมายล้วนอยู่ในท้องของคุณหนูทั้งสิ้น เจ้าว่าท่านแม่ทัพจะทำเช่นไรกับนาง ยามมีชีวิตยังใช้ประโยชน์ได้ ตายไปแล้วก็เชื่อว่าจะได้ประโยชน์”

เขามิได้พูดให้ชัดเจน แต่เยี่ยซีฟังจนขมับเต้นตบ ๆ

ไม่ได้เป็นแค่ของเล่น แต่ยังเป็นเครื่องมือในการฝึกวิชายุทธ์ด้วย?

เหยียนผู้ฉงคนนั้นเป็นใครกันแน่

เพียงแค่นี้ก็ทำให้สั่นสะท้านอย่างไม่สาเหตุ

เดิมเยี่ยซีเป็นหญิงสาวร่าเริงเปิดเผย เธอมาจากครอบครัวธรรมดา ทั้งยังอ่อนโยน มีน้ำใจ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่รักใคร่ของเพื่อน ๆ แต่มีสุขก็ต้องมีทุกข์ คืบก่อนวันสำเร็จการศึกษาเธอก็ประสบอุบัติเหตุรถยนต์เสียชีวิต

^๔ คือ ถังเช่า หรือหญ้าหนอน เชื่อว่าเป็นสมุนไพรจีนล้ำค่าที่มีสรรพคุณหลากหลาย ประกอบด้วย ๒ ส่วน คือ ส่วนของตัวหนอน และส่วนของเชื้อเห็ดที่ขึ้นบนตัวหนอน

ด้วยนิสัยใจคอเช่นนี้ของเธอ หลังจากคืนแห่งความหวาดผวาและสิ้นหวังผ่านไป จิตใจก็ค่อยๆ สงบลง ถึงขั้นบอกตัวเองในแง่ดีว่า ตอนนี้ได้โอกาสกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง แม้ความเป็นมาของเหยียนพั่วเยว่ผู้นี้จะทั้งเลวร้ายทั้งแปลกพิสดารก็ตาม

แม้จิตใจจะกลับมาฮึดสู้ แต่สภาพที่เธออยู่นั้นคับขันกดดันมาก ไม่มีโอกาสได้หายใจหายคอ และเพราะถูกปฏิบัติในสภาพที่เป็น “ศพ” จึงทนหิวมาหนึ่งวันหนึ่งคืน ท้องร้องโครกคราก อีกเรื่องคือ เธอยังได้ยินพวกเงินสุยเยียนพูดกันว่า อีกไม่กี่วันเหยียนผู้ฉงจะมาที่นี่เพื่อเยี่ยม “นาง”

เธอต้องรีบหนีไปก่อนที่จะจะมา เพราะหากวายุฤทธิ์ของเหยียนผู้ฉงล้ำเลิศขนาดนั้น ก็เป็นไปได้มากกว่าเขาจะจับได้ว่าเธอฟื้นคืนชีพขึ้นมาแล้ว ถึงจะไม่ได้มีความรู้สึกใดๆ กับคนผู้นี้ แต่พอคิดถึงเรื่องที่เขาทำก็อดสยงไม่ได้

ส่วนเรื่องที่ว่าถ้าหนีออกไปแล้ว จะไม่มีสถานะ ไม่มีเงิน จะตั้งหลักแหล่งอย่างไรนั้น ไม่ใช่ปัญหาที่เธอจะคิดได้ทันทีในตอนนี้

ทว่ารอบมาอีกหนึ่งวันหนึ่งคืนก็ยังไม่สบโอกาส แม้เงินสุยเยียนและชายอีกคนจะไม่ได้เฝ้าอยู่ที่ห้องนี้ตลอด แต่ที่พักแห่งนี้ไม่ได้ใหญ่โตมากนัก บางครั้งยังได้ยินเสียงพวกเขาเดินไปมาและเสียงพูดคุยกัน

เยี่ยชีรอนจนเกือบถอดใจ ถึงขั้นเริ่มเตรียมใจ “เป็นเหยียนพั่วเยว่” ...แบบนี้อย่างน้อยๆ ก็น่าจะมีชีวิตรอดต่อไปได้ แต่จะทำยังไงให้เหยียนผู้ฉงเชื่อว่าฉันตายแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาดีล่ะ ยุคนี่มีเรื่องวิญญานภูตผีปีศาจหรือเปล่า ฉันคงไม่ถูกจับเผาทั้งเป็นเพราะถูกมองว่าเป็นปีศาจหรอกนะ

ขณะที่กำลังร้อนใจ โอกาสก็มาถึง

พลบค่ำของวันที่สาม เงินสุยเยียนกับหลิวจูนั่งดื่มสุรากันใต้ชายคานอกห้องตามปกติ พูดคุยกันเบาๆ ไม่กี่ประโยค จู่ๆ เงินสุยเยียนก็หัวเราะออกมาเอ่ยว่า “ก็ลองไปดูสิ จะเป็นอะไรไปเล่า หากถูกใจ เจ้ากับข้าพี่น้องใช้ว่าจะไม่มีอัฐไถ่ตัวออกมาทำเมียก็ได้”

ชายอีกคนลั้งเล “แต่ว่า...”

เงินสุยเยียนเอ่ยเสียงเรียบ “ก็เป็นคู่กิน^๕อย่างไรเล่า”

สองวันมานี้ เยียซีฟังจากที่พวกเขาพูดคุยกันจึงพอจะรู้ว่าตอนที่สองคนนี้รับคำสั่งมาเฝ้าร่างเหยียนพั่วเยว้นั้น ก็เป็นคนที่ไม่อาจมีสัมพันธ์ทางกายกับเพศตรงข้ามได้แล้ว ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

สองคนคุยกันต่อลักพัก ที่แท้ในละแวกนั้นมีชองนางโลมอยู่แห่งหนึ่งพอดีมีหญิงนางโลมอ่อนเยาว์หน้าตาสะสวยเพิ่งเข้ามาใหม่สองนาง แต่ก่อนตอนที่เงินสุยเยียนและสหายยังหนุ่มแน่นมีกำลังวังชาก็ชมชอบสาว ๆ สวย ๆ แต่หลังจากที่ไม่อาจร่วมรักหลับนอนกับผู้หญิงได้อีก ในใจย่อมรู้สึกไม่ยินยอม อยากทำตัวเหมือนพวกชนที่ในวัง ซื่อหญิงงามมาเป็นคู่กินเพื่อเติมเต็มความปรารถนาอันบิดเบี้ยว

บทสนทนาต่อจากนี้ล้วนเป็นเรื่องหยาบโหล่นทั้งสิ้น เยียซีฟังแล้วก็เริ่มรู้สึกสะอิดสะเอียนชายสองคนนี้ อยากเอามีตูดหูทั้งสองข้าง

โชคดีที่พอสุราเข้าปากมากเข้า สุดท้ายจึงพากันออกไปหาความสำราญตามประสาผู้ชาย ชายอีกคนยังลลาละล้งอยู่บ้าง “ร่างคุณหญิงอยู่ที่นี้ หากเราหนีเวร เกรงว่าจะไม่เหมาะ”

เงินสุยเยียนกลับเอ่ยเยาะ “ท่านแม่ทัพยังไม่มา เจ้าก็รื้อนร่นไปได้ เรื่องเช่นนี้เชื่อว่าเราจะเคยทำกันครั้งแรกเสียเมื่อไร ยังจะกลัวอะไร อีกอย่างศพก็แช่อยู่ในน้ำยาพิษ ใครจะกล้ามาขโมย”

ในใจเยียซีสะท้อนวาบ

ไม่นานเสียงฝีเท้าก็ค่อย ๆ ไกลออกไป ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง ภายในลานก็เงียบสนิท ไม่มีเสียงใด ๆ แม้แต่น้อย เยียซีปีนออกมาจากไหด้วยร่างกายที่แทบจะลั่นเทิ้ม

ตอนนี้เธอรู้สึกว้าขาทั้งสองข้างหนักอึ้ง เมื่อก้มลงมองก็พบว่า มีห่วงทองเป็นประกายวาววับคู่หนึ่งคล้องอยู่ที่ข้อเท้าทั้งสองข้าง นั่นยิ่งทำให้เธอรู้สึกย่าแย่...

^๕ มาจากคำว่า “คู่ยี่สิบ” ในสมัยโบราณ ใช้เรียกพฤติกรรมการรักใคร่ระหว่างนางกำนัลด้วยกัน ระหว่างชั้นที่ด้วยกัน หรือระหว่างนางกำนัลกับชั้นที่ก็ได้

เหยียนพั่วเยว่คนนี้ถูกเลี้ยงดูเป็นสัตว์เลี้ยงหรือไง

เธอย่อตัวเพื่อปลดมันออก แต่กลับพบว่าห้องนี้มีความพอเหมาะพอเจาะ และยึดเชื่อมโยงอย่างแน่นหนา ไม่อาจปลดออกได้แม้แต่หน่อย หนึ่งครึ่งข้างมันแล้ว

เธอค่อย ๆ เดินโซเซไปยังประตูห้อง มองห้องฟ้ามืดมืดด้านนอก เทือกเขาเยียบส่งดัง แล้วก็แทบหลังน้ำตาออกมา

หลังจากสงบอารมณ์ได้สักพัก เธอกว่าเสื้อตัวนอกที่เงินสุยเยียนวางทิ้งไว้บนพนักเก้าอี้มาคลุมตัว จากนั้นก็สำรวจภายในห้องอีกรอบ โชคเข้าข้างที่เธอเจอเงิน และยังมียาอาหารที่เหลืออยู่เล็กน้อย จึงหยิบใส่ปากอย่างไม่รีรอ พร้อมกับเอาหมั้นโถงสองสามลูกติดตัวไปด้วย จากนั้นอาศัยความมืด รวบรวมเรื่องราวทั้งหมดที่มีวิงหนีออกจากคฤหาสน์มืด ๆ ลัดเลาะเป็นป่ายามกลางหุบเขาอยู่สองวัน พอถึงเที่ยงวันที่สามก็ออกจากเขามาได้ในที่สุด เดินมาถึงเมืองเล็กๆ ธรรมดาเมืองหนึ่ง เนื่องจากสภาพมอมแมมกระเซอะกระเซิงของเธอ ผู้คนจึงคิดว่าเธอเป็นขอทาน ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ เธอใช้เงินที่ติดตัวมาซื้อเสื้อผ้าอาหาร ทั้งยังเลียนอย่างหญิงสาวไร้อำนาจคลุมศีรษะปิดบังใบหน้าด้วย เปลียนโฉมเสียใหม่ จากนั้นก็เดินทางต่ออย่างไร้จุดหมาย

เยี่ยซีในตอนนั้นไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าหนทางข้างหน้ามีอะไรอยู่ ชีวิตจะเป็นอย่างไรต่อไป ในยุคที่เธอมาอยู่นี้ เธอจะได้พบบุรุษผู้หนึ่ง ชายหนุ่มผู้หล่อเหลาชื่อตรง วีรบุรุษผู้เห็นเธอเป็นดั่งแก้วตาดวงใจ และชื่อเหยียนพั่วเยว่ของเธอในโลกนี้จะกลายเป็นตำนาน เช่นเดียวกับชีวิตที่ไม่ธรรมดาของเธอก็ถูกบันทึกในหน้าประวัติศาสตร์ของต้าซวี

เธอยังไม่รู้ด้วยว่า อันตรายกำลังคืบคลานเข้ามา ในวันที่สองหลังจากที่เธอหนีออกมา มีม้าเร็ววิ่งออกจากเมืองหลวง เมื่อยามสายัณห์ก็มาถึงคฤหาสน์ หลังจากนั้น แม่ทัพใหญ่เจิ้งกั๋วเหยียนผู้ฉง บิดาบุญธรรมและเจ้าชีวิตของเหยียนพั่วเยว่ในชุดแพรหรูหรา อยู่ในสภาพพุลัทธิจากการเดินทางยืนอยู่หน้าไหอันว่างเปล่า เห็นพวกเงินสุยเยียนพากันหมอบกราบไชกศีรษะไม่หยุด ก็แค้นหัวเราะเสียงเย็น “ไม่ว่าเป็นคนหรือผี ก็ต้องเอาตัวนางกลับมาให้ได้”

“เด็กน้อย เจ้าช่างเหมือนมารดาเจ้าเสียจริง...”

“เด็กดี เรียกข้าว่าสามีสี...”

“ในวันเกิดอายุครบสิบหกปี...”

เสียงทุ้มต่ำในลำคอของชายคนนั้น คำพูดที่ไม่ปะติดปะต่อ รวากับคำสาปที่วนเวียนอยู่ในสมอง แล้วก็หายไปภายในพริบตา

เยี่ยชู้รู้สึกว่าการชวนหนึ่งทั่วร่างร้อนรุ่มราวกับถูกแผดเผาจนยากจะทนทน ผ่านไปสักพักกลับรู้สึกหนาวเยือกเสียดกระดูก รวากับถูกขังอยู่ในถ้ำน้ำแข็ง... ความรู้สึกเดียวร้อนเดียวหนาวสลับไปมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าทำให้เธอเจ็บปวดจนแทบไม่ยอมก้มศีรษะ!

“โอ๊ย...” เธอร้องลั่น พอลืมตาขึ้น เห็นเพดานโค้งของกระท่อมชานา ทั้งเสื้อผาก็เปียกชุ่มไปหมด แต่สิ่งที่น่ากลัวกว่านั้นคือความรู้สึกเดียวร้อนเดียวหนาวที่ยังไม่จางหายไป เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นกึ่งต้มสุกที่ขดตัวอยู่บนเตียงเนื้อตัวลั่นสะท้าน ไบหน้าขาวซีด...

ความทรมาณเหล่านี้กินเวลาอยู่ครึ่งชั่วยาม^๑ กว่าจะค่อยๆ ทุเลาลง ไบหน้าไร้สีเลือด นอนอยู่นานกว่าจะตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาได้

เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับร่างกายนี้ เป็นอาการป่วย? แล้วจะต้องทุกข์ทรมานอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ?

จิตใจยังรู้สึกหดหู่

วันที่สี่ของการหลบหนี

เหยียนฟัวเย่วออกจากกระท่อมชานาที่ขอพักอาศัย ออกเดินทางต่อไป เดินมาได้ไม่กี่วัน ในที่สุดนางก็ขอติดรถม้าคันหนึ่งมาด้วย เจ้าของรถม้าเป็นคู่สามีภรรยาทำทางซื่อๆ พวกเขาคิดว่านางเป็นชาวบ้านที่อพยพหนีภัยพิบัติมา จึงรับอัตราทองแดงจากนางมาเล็กน้อย แล้วให้นางร่วมทางมุ่งหน้าไปทางตะวันออก รถม้าวิ่งผ่านถนนหลวง ผ่านปารกซู่ทึง เมืองหลวงไว้เบื้องหลังไกลออกไปเรื่อยๆ

^๑ ๑ ชั่วโมง เท่ากับ ๒ ชั่วโมง

เหยียนพั่วเยว่ค่อย ๆ คลายใจ... ในที่สุดก็หนีพ้นแล้ว

นางแยกกับสองสามีภรรยาที่นอกเมืองเฉิงโจว เฉิงโจวเป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองมากที่สุดทางตอนกลางของต้าซวี ผู้รื้อนกายที่ยิ่งใหญ่อยู่ในเมือง“เหยียนพั่วเยว่เข้าใจหลักการข้อนี้ดี ส่วนเรื่องที่ว่าหาเลี้ยงชีวิตอย่างไรในภายหน้านั้น คงต้องค่อย ๆ ดูกันไป

เดินไปตามถนนในเมืองเฉิงโจว มองผู้คนขวักไขว่ เหยียนพั่วเยว่ก็รู้สึกคลายความหวาดวิตกลงมาจากเมื่อสองสามวันก่อน นางเดินสำรวจไปรอบ ๆ คิดจะหาที่พักสักแห่ง อย่างไรก็ตามเสียงาก็เป็นเพียงนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มาจากยุคปัจจุบัน จะไปนี่ก็ออกได้อย่างไรว่าในยุคนี้ พวกทหารองครักษ์ของจวนแม่ทัพคนสนิทของเหยียนผู้มองจะติดตามหาร่องรอยของนางด้วยวิธีใด

ไปเป็นสาวใช้ตระกูลใหญ่ดีหรือไม่ หรือควรจะทำที่พักสักแห่งในเมืองก่อนดี นางค่อย ๆ เดินช้า ๆ อย่างเลื่อนลอย แผงสินค้าร้านรวงมากมายเรียงรายสองข้างถนน ดูละลานตาไปหมด เหยียนพั่วเยว่รู้สึกหิวขึ้นมา จึงแวะซื้อซาลาเปาสองลูก ขณะกำลังจ่ายเงิน พ่อค้าเร่คนหนึ่งกระซิบกับอีกคนว่า “ดูพวกชุดดำนั้นสิ ดูไม่ธรรมดาเลย หรือจะมีขุนนางใหญ่มาที่นี่”

เหยียนพั่วเยว่สะท้อนวาท ค่อย ๆ หันไปมอง เห็นเพียงเสื้อชุดดำคู้้นตาแวบผ่านไปท่ามกลางกลุ่มคนสัญจร เป็นองครักษ์จวนสกุลเหยียน!

ในใจราวกับถูกสาดด้วยน้ำเย็นทั้งอ่าง ขาทั้งสองแข็งทื่อ พ่อค้าเร่เห็นนางนิ่งอึ้งไป จึงเอ่ยถาม “แม่นาง เป็นอะไรี”

“...ไม่เป็นอะไร” ว่าแล้วก็หันกายรีบหลบเข้าไปในตรอก เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ไม่อาจสงบทำให้อีกต่อไปได้ รีบสาวเท้าออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

ไม่ละ! อย่าให้ถูกจับได้เด็ดขาด! พวกนั้นตามมาเร็วขนาดนี้เชียว!

ชายท่าทางดูดันน่าสะพรึงคนนั้น! สตรีตัวเล็ก ๆ อย่างนางจะไปต่อกรกับ

“มาจากแนวคิดที่แพร่หลายของลัทธิเต๋าที่ว่า “ผู้ตัดขาดระดับเล็กอยู่ป่า ผู้ตัดขาดที่ยิ่งใหญ่อยู่เมือง” หมายถึง ผู้ที่ปิดตัวเองตัดขาดทางโลกที่แท้จริงไม่จำเป็นต้องมุ่งแสวงหาความวิเวกเพื่อปลีกตัวจากโลกภายนอก แม้อยู่ท่ามกลางความวุ่นวายทางโลก ก็มีจิตสงบ เป็นสุขได้ ในที่นี้นำมาอุปมาว่า ผู้ที่ปกปิดตัวตนได้ดีที่สุดคือผู้ที่ไม่สนใจที่จะซ่อนเร้นอำพรางตน

แม่ทัพเงินแก้วผู้ยิ่งใหญ่ได้อย่างไร!

สงบไว้ สงบไว้

แม้จะกลัวแทบขาดใจ ทว่าผีเก้าหางยังมั่นคง ปากตรอกข้างหน้ามีเสียง
จ๊อกแจ๊กจ๊อแจ น่าจะทะลุไปยังถนนอีกสาย ขอเพียงระวังตัวหน่อยก็น่าจะ
หนีรอดได้...

“ฮะ!” เหยียนพั่วเยว่ร้องเสียงหลง ร่างชุดดำโผล่จากปากตรอกมายืน
ขวางหน้านางไว้ ร่างนั้นผอมสูง ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลา จะเป็นใครไปได้ถ้ามิใช่
เงินสุยเยียน ทหารองครักษ์ที่เฝ้าράงนาง ชั้นที่นางกลัวผู้นั้น!

เหยียนพั่วเยว่หนึ่งงันอยู่กับที่ ไม่เอื้อนเอ่ยใด ๆ ทั้งไม่ขยับตัวแม้แต่ห้อย
เงินสุยเยียนคลี่ม้วนน้อย ๆ คุกเข่าลงข้างหนึ่ง เอ่ยว่า “คุณหนู บ่าวมาซ้ำไปแล้ว”

อาซาพันร์ดีตีดำห้อยตะเบ็งตั้งลูกธนูพุ่งออกจากแสง ย่ำไปตามถนนปูหินร้อนระอุ
ในฤดูคิมหันต์ บ่ายหน้าออกจากเมืองเฉิงโจวมุ่งลงใต้

เหยียนพั่วเยว่ถูกมัดพาดไว้บนหลังม้าราวกับกระสอบเก่าขาด ด้านหลังคือ
เงินสุยเยียนที่มีสีหน้าอึมครึม ม้าวิ่งกระเดื่องกระดอนอย่างแรง สายตาแข็งทื่อ
ของนางได้แต่จ้องพื้นถนนใต้ท้องม้าที่เคลื่อนผ่านไปจนรู้สึกคลื่นไส้อายากอาเจียน

ทว่าสมองของนางตื่นตัวเต็มที่

ไม่ถูกต้อง เงินสุยเยียนผู้นี้มีบางอย่างผิดปกติ

เมืองหลวงอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เหตุใดเขาจึงพาข้ามุ่งลงใต้
ทั้งในเมืองหลวงมีทหารองครักษ์ของเหยียนผู้จงมกมาย เหตุใดจะมีเพียงเขาคนเดียว
ที่มาพาข้ามออกนอกเมือง

ข้อนี้ ในความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมมิได้บอกไว้ จึงได้แต่เก็บความ
สงสัยไว้ก่อน คอยสังเกตการณ์เสีย ๆ ต่อไป

สองคนเดินทางจนถึงยามสายธงของวันต่อมา หยุดพักที่เรือนแรมเล็ก ๆ ห่างไกล
จากเมืองแห่งหนึ่ง

เงินสุยเยียนโยนเหยียนพั่วเยว่ลงบนเตียง และปูที่นอนบนพื้น เหยียนพั่วเยว่

รู้สึกอ่อนล้ายิ่งนัก ไม่นานก็เริ่มเคลิ้มหลับ

ไม่รู้ว่กลับไปนานเท่าใด จู่ๆ นางก็สะดุ้งตื่นขึ้นมา มองไปก็เห็นเงินสดเยียนถือเทียนไขยืนอยู่ข้างเตียง ทำเอานางตกใจจนตัวลั่น

“คุณหนู บ่าวมีเรื่องอยากถาม” เขาแสรังตีหน้ายิ้ม

เหยียนพั่วเยว่ก็ตรึมผีปาก พยักหน้า “ว่มา”

เงินสดเยียนกลับนิ่งงันไป

น้ำเสียงของหญิงสาวอ่อนโยนนุ่มหูยิ่งนัก เช่นเดียวกับร่างขาวซีด เพราะบางนุ่มนวลของนาง เพียงสัมผัสเบาๆ ก็อาจแหลกสลายได้

ทว่าความงามอันละเมียดละไมเช่นนี้เขาไม่มีวันที่จะได้ครอบครอง

เดิมเงินสดเยียนเป็นแม่ทัพหน่วยซุ่มโจมตีแห่งกองกำลังตงหนาน^๕ ้วยเยว่มีมุทะลุอนาคตก้าวไกล สามปีก่อนได้ติดตามเหยียนผู่จงกลับมารายงานตัวยังเมืองหลวง ตอนที่ไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนสกุลเหยียนนั้น เผอิญเดินหลงเข้าไปในสวนดอกไม้ และพบเหยียนพั่วเยว่กำลังจุดโคมเข้า ชั่วขณะนั้นเขาตะลึงงันตั้งได้พบเพชริด้าชั้นฟ้า อารมณ์เคลิบเคลิ้มจากฤทธิ์สุราจึงนึกอยากทำความรู้จักกับนาง

ทว่าเพื่อนทหารด้วยกันรีบเข้ามาห้ามไว้ บอกว่าสตรีผู้นี้มีไซ่คนที่เขาจะหมายปองได้ เพราะนางเป็นดั่งดวงใจของท่านแม่ทัพ!

เงินสดเยียนเกิดจิตปฏิพัทธ์ขึ้นแล้ว วันเวลานับจากนั้นล้วนกระสับกระส่ายไม่อาจชมตาหลับ ไม่ว่ยามหลับหรือยามตื่นก็เห็นเพียงใบหน้านามหยาดเอี่ยมของเหยียนพั่วเยว่

ต่อมาเขาประสบอุบัติเหตุพลัดตกหลังม้า นับจากนั้นก็ไม่ว่าจะมีสัมพันธ์ทางเพศได้...

ในตอนนั้นท่านแม่ทัพใหญ่รีบเรียกเขาเข้าพบทันที หลังจากถามไถ่อาการบาดเจ็บแล้ว จึงถามเขาว่ายินดีเป็นองครักษ์ประจำกายของตนหรือไม่ เป็นองครักษ์คนสนิทติดตามท่านแม่ทัพ ภายหน้าหากรับตำแหน่งที่ต่างเมือง ย่อมมีโอกา

^๕ หมายถึง กองกำลังทางตะวันออกเฉียงใต้

ได้เลื่อนชั้น เขาจึงตอบตกลงเป็นธรรมดา

ใครจะรู้ว่าแม่ทัพเหยียนกลับย้ายเขามาอยู่ที่เรือนส่วนใน คอยดูแลความปลอดภัยให้เหยียนพัวเยว่อยู่ห่างๆ แม่ในใจจะรู้สึกหดหู แต่การได้แอบมองนางอยู่ไกลๆ นั่นก็เพียงพอแล้ว

แต่แล้วก็เกิดเหตุบังเอิญที่ทำให้เขารู้ความจริงว่า อุบัติเหตุพลัดตกม้าครานั้น แท้แล้วเป็นฝีมือของเหยียนผู้จง...

หวนคิดถึงเรื่องในอดีต เงินสุยเยียนมิได้เหลือความหลงใหลในตัวเหยียนพัวเยว่ แม่แต่เหนื่อยแล้ว มีเพียงความคับแค้นใจ ที่ว่าพัศตรังมนำวิบัตินับเป็นความจริงโดยแท้

เขาถามเสียงเข้ม “เหยียนผู้จงใจเจ้าในการฝึกวิชายุทธ์อย่างไร”

เหยียนพัวเยว่พลันนึกถึงกระแสลมปราณร้อนสลับหนาวในร่างกายเมื่อเช้า หรือว่าวิธีฝึกยุทธ์ของเหยียนผู้จงจะเกี่ยวข้องกับอาการประหลาดเหล่านี้

เงินสุยเยียนเห็นสีหน้าท่าทีของนางก็รู้ว่าตนเดาถูก เขาคว้าสายล่อของนางทันที “พูดมา! เหยียนผู้จงหลบนอนกับเจ้าทุกคืน จึงทำให้วรยุทธ์สูงขึ้นใช่หรือไม่”

เหยียนพัวเยว่ยังเป็นหญิงพรหมจรรย์ เหยียนผู้จงรอให้นางอายุครบสิบหกปีเต็มจึงจะร่วมหอเป็นสามีภรรยา แน่แน่นอนนางต้องสายหน้า “เขา...เขายังไม่ได้ร่วมหอกับข้า! ข้าแช่กายในน้ำยาพิษ ไม่อาจร่วมหอได้”

เงินสุยเยียนอึ้งไป ตกใจระคนสงสัยชั่วขณะ ทันใดนั้นภายใต้แสงไฟ ก็เห็นคอเสื้อของเหยียนพัวเยว่หย่อนลงเล็กน้อย เผยให้เห็นผิวนวลเนียนดุจหิมะ พลันไม่เชื่อคำพูดนางขึ้นมาทันที

“เจ้าหลอกข้า” เขาเอ่ยเสียงเย็น “หากยังไม่ร่วมหอ เขาจะได้รับพลังปราณจากกายเจ้าได้อย่างไร”

“...ดื่มเลือดข้า!” เหยียนพัวเยว่คิดขึ้นมาได้ จึงรีบตอบออกไป “เขาดื่มเลือดข้า ทุกวัน...วันละจิบเล็ก ๆ” ข้ามิใช่ว่าถูกแช่ในน้ำยาพิษจนโตทรอกหรือ หากเงินสุยเยียนดื่มเลือดของข้าล่ะก็ เป็นไปได้หรือไม่ที่จะ...

เงินสุยเยียนดวงตาวาวโรจน์ ความจริงแล้วหากเทียบกับวิธีพิสดารที่ใช้

อินเสริมหยาง^๔ เขาเชื่อในวิธีการตีเมล็ดเช่นนี้มากกว่า ในแวดวงชาวยุทธ์ มีนักปราชญ์ที่เลี้ยงงูพิษไว้ ป้อนด้วยสารพัดอาหารล้ำค่าหายาก จากนั้นก็ตีเมล็ดงูสดๆ เพื่อเพิ่มพูนพลังยุทธ์

เห็นสีหน้าผ่องคลายของเขา เขยียนพั่วเยว่ก็รู้ตัวว่าตนคงหนีไม่รอด
เวลานี้เมื่อรู้ว่าในใจของเงินสุ่ยเยียนต้องการสิ่งใด นางจึงมิได้หวาดวิตก
เช่นในตอนแรก

นางพับแขนเสื้อขึ้น ยื่นข้อมือไปที่ริมฝีปากของเขา “แม่ทัพเงิน อันที่จริง...
ข้าเองมิได้ยินยอมอยู่ด้วยเขยียนผู้ฉฉง เราสองคนอยู่ฝ่ายเดียวกัน ข้าขอเพียง
หลบหนีให้ไกลจากเขยียนผู้ฉฉง เป็นอิสระ ส่วนเจ้าก็ทำเพื่อฝึกวิชายุทธ์ เราร่วมมือ
เป็นพันธมิตร ต่างได้ในสิ่งที่ตนต้องการ เจ้าว่าเป็นเช่นไร”

เงินสุ่ยเยียนตระหนกเล็กน้อย

ความเป็นคนรอบคอบระแวดระวังย่อมทำให้เขาคางแคลงในตัวเขยียนพั่วเยว่
ว่านางจะโกหกตนเป็นธรรมดา ทั้งนางยังบงการเขาซัดๆ แต่กลับพูดเสียใหญ่โต
ว่า “ร่วมมือเป็นพันธมิตร” *ช่างไม่รู้ตัวรู้ชั่วเสียบ้างเลย*

ทว่าข้อมือขาวผ่องดั่งหยกน้ำแข็งตรงหน้าเขาดูแล้วก็ไร้พิษภัยจริง ๆ ทั้ง
ความปรารถนาที่จะได้ครอบครองวรยุทธ์ลึกล้ำก็รุนแรงอย่างยิ่งยวด สุดท้าย
ก็อดอ้าปากไม่ได้ ฟันกัดลงบนข้อมือของนาง

การกระทำของเงินสุ่ยเยียนไม่อ่อนโยนแม้แต่น้อย เขากัดลงไปเต็มแรง
และใช้แรงตูดอย่างหนัก เขยียนพั่วเยว่เจ็บจนเกร็งไปทั้งร่าง ดวงหน้าน้อยๆ
แดงเรื่อ แม้กระนั้นก็ยังฝืนทน ไม่ขยับเขยื้อนแม้เพียงนิด

เขยียนพั่วเยว่เห็นว่าเขาไม่มีทีท่าจะหยุด จึงเริ่มหวนใจ คิดอยากจะชักมือ
กลับ ทว่ากลับถูกมือใหญ่คว้าไว้อย่างแรง และบีบเสียนั่น

“แม่ทัพเงิน! ไม่ได้นะ! หากตี้มมาก...ตี้มมากไป นอกจากไม่เป็นผลดีแล้ว
จะทำให้เจ้ารับไม่ไหว อาจทำให้ธาตุไฟเข้าแทรกได้!” นางพูดไปส่งเดช

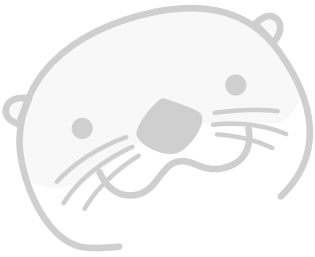
^๔ เชื่อว่าเป็นวิธีการฝึกจิตและร่างกายวิธีหนึ่งในลัทธิเต๋า โดยเป็นการร่วมรักระหว่างชายหญิง ซึ่งเชื่อว่า
จะทำให้พลังหยินหยางเกิดสมดุล และยังเพิ่มพลังชีวิตให้แก่เพศชายได้

ไฉนดังนั้น เฉินสูยเยียนจึงคืนสติ รีบปล่อยมือนางทันใด
นางทรุดลงนั่งกับพื้น ลอบสังเกตสีหน้าเขาเสียบ ๆ

ฉินสูยเยียนเซ็ดคราบเลือดที่มุมปาก นั่งเดินลมปราณอยู่ที่เดิม ผ่านไป
สักพักจึงลืมตาขึ้น กล่าวอย่างตื่นเต้นยินดีว่า “มีกระแสปราณร้อนเย็นอยู่ภายใน
กายจริงๆ เพียงแต่ค่อนข้างอ่อนไปหน่อย”

เห็นเขามีได้มีสีหน้าซีดเผือด แต่กลับมีเลือดฝาดขึ้น เหยียนพั่วเยว่
ก็ลอบสบถในใจ ยิ้มเอ่ยว่า “แม่ทัพฉิน ข้าเดาว่าหากจะให้เห็นผล ต้องตีตัวอย่าง
ต่อเนื่องในระยะยาว”

ฉินสูยเยียนคลี่ยิ้มอย่างพอใจ “เห็นจะจริงเช่นนั้น”



ทดลองอ่าน

๒๓



ขึ้นเจ็ดค่ำเดือนสี่

เมฆเหนือนครหลวงตั้งควันบางเบา ปุยหลิวพลิ้วอ่อน

ที่จวนของเหยียนผู้จง แม่ทัพใหญ่เงินกั้วผู้ควบตำแหน่งเว่ยเว่ย^๑ ซึ่งเป็นหนึ่งในเก้าขุน^๒ เวลานี้เต็มไปด้วยบุปผาโรยเต็มพื้น เงียบสงัดไร้สรรพเสียงใดๆ

การเลี้ยงดูอนุและชายบำเรอของเหล่าขุนนางชั้นสูงมิใช่เรื่องแปลกใหม่ในต้าซวี และการที่เหยียนผู้จงผู้ได้ชื่อว่าเป็นขุนนางซื่อสัตย์เกิดมีเหตุสาวงามในจวนหนีหายออกไปนั้น อันที่จริงก็มีได้ก่อให้เกิดคลื่นลมใดๆ ในเมืองหลวงที่มากด้วยแหล่งหาความสำราญยามราตรี

ทว่าในจวนสกุลเหยียนทั้งบนล่าง นับแต่พ่อบ้านถึงสาวใช้ กลับหวาดกลัวจนตัวสั่นราวกับกั้วอยู่บนแผ่นน้ำแข็งบางๆ

ลำพังแค่เมื่อหลายวันก่อนนางกินแมลงพิษมากเกินไปจนถึงแก่ความตายก็ทำให้เหยียนผู้จงสั่งฆ่าคนรับใช้ไปมากมาย ทว่ายามนี้นางตายแล้วกลับฟื้นคืนชีพ ทั้งยังหลบหนีไปได้อย่างน่าประหลาด ยิ่งทำให้เขาจับบรรดาหมอที่รับผิดชอบตรวจวินิจฉัยและองครักษ์ซึ่งคุกประหาร

^๑เทียบเท่าเสนาบดี เป็นหนึ่งในหน่วยกองทหารรักษาพระองค์ ที่มีหน้าที่รักษาการณ์ในพระราชวัง มีขึ้นในสมัยราชวงศ์ฉินและราชวงศ์ฮั่น

^๒“จิวซิง” หมายถึงขุนนางชั้นผู้ใหญ่เก้าตำแหน่ง

เวลานี้เหยียนผู้ฉงนั่งอยู่บนตั่งนุ่ม สีหน้าเคร่งขรึม แวดตาเยียบเย็น ชุนนางคนสำคัญของราชสำนักวัยสามสิบห้าปีผู้นี้เกิดในครอบครัวยากจน ทว่าฉลาดหลักแหลม โดดเด่นเหนือใครมาตั้งแต่เยาว์วัย อายุสิบแปดก็สอบได้เป็นจ้วงหยวน^๑ รับราชการมานานปี มีความรอบรู้เจนจัด มากประสบการณ์

ส่วนสาเหตุที่เลี้ยงดูเหยียนพั่วเยวี่เป็นบุตรบุญธรรม และที่ยิ่งกว่านั้นคือ ใช้นางในการฝึกฝนวิชายุทธ์นั้นมีต้นสายปลายเหตุอีกอย่างหนึ่ง

องค์รักษ์นายหนึ่งคุกเขาห่างออกไปไม่กี่ก้าว รายงานเสียงต่ำ “จากเบาะแสที่ข้าน้อยพบ คาดว่าเจ้าข้าเงินสุยเยียน...จับตัวคุณหนูหลบหนีไป...ข้าน้อยกำลังเร่งตามล่า ไม่นานต้องพาตัวคุณหนูกลับมาได้แน่ขอรับ...”

เหยียนผู้ฉงนั่งเงยไปครู่ใหญ่

หากมีใช่เพราะมีหน้าที่รักษาการณ์เมืองหลวงและบริเวณโดยรอบ ทำให้ไม่อาจออกจากเมืองหลวงโดยพลการได้แล้ว เวลานี้เขาคงควมมาเร็วไปยังอี่โจว เอาตัวเด็กสาวที่ตายแล้วพินันท์กลับมาแล้ว...

“เจ้าไปได้” เขาเอ่ยกับทหารองค์รักษ์ “หาตัวพบแล้ว เงินสุยเยียนก็ไม่ต้องเก็บไว้อีก”

แม้การอยู่ร่วมกับเงินสุยเยียนจะอันตราย ทว่าเหยียนพั่วเยวี่ในเวลานี้คงไม่นี้กว่าอีกไม่กี่วันนางจะกลายเป็นดั่งสิ่งของอีกเช่นเคย ถูกส่งต่อเปลี่ยนมือหลายทอด ส่วนเหยียนผู้ฉงผู้มีอำนาจอิทธิพลล้นฟ้าก็คิดไม่ถึงเช่นกันว่า สตรีที่ตนเลี้ยงมาตั้งแต่เล็กจนโตก็เหมือนมัจฉาลงทะเลใหญ่ นับจากนี้คิดจะหาตัวก็ยากแล้ว...

ทั้งสองออกจากเมืองมาได้สามวัน

ตลอดทางที่ผ่านมา เหยียนพั่วเยวี่ยิ่งรู้สึกว่ เงินสุยเยียนเก่งกาจมากกว่าที่นางคิดไว้มาก เขาเชี่ยวชาญในการหาทางหนีที่โล่ สิ่งให้นางเอาหมวกกันหม้อมาทาอำพรางใบหน้าทุกวัน พานางหลบซ่อนตามที่ต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงไม่ถูก

^๑ผู้สอบได้อันดับหนึ่งในการสอบชุนนาง โดยอันดับหนึ่งคือ จ้วงหยวน อันดับสองคือ ปิงเหยียน และอันดับสามคือทันฮวา

เหยียนผู้ฉงจับตัวได้ มีหลายครั้งที่นางเห็นคนที่คลับคล้ายคลับคลาว่าจะเป็น
องค์รัชชานวลสกุลเหยียน แต่ก็ได้เงินสุยเยียนพาหนีไปได้ทุกครั้ง

แต่อาจเป็นเพราะถูกตามล่าอย่างกระชั้นชิด ทั้งสองจึงใช้เส้นทางอ้อมมา
ตลอดทางก่อนจะค่อย ๆ มุ่งลงใต้ในที่สุด

พลบค่ำวันนั้นเอง ทั้งสองก็เดินทางมาถึงเมืองสวีหนยาง ซึ่งเป็นเมือง
ที่ใหญ่ที่สุดทางตอนกลางของอู่โจว

เนื่องจากหลายวันที่ผ่านมาไม่พบทหารตามไล่ล่า เงินสุยเยียนจึงคลายใจ
ลงบ้าง คืนนี้ทั้งสองนั่งกินอาหารเจียบ ๆ ที่มุมหนึ่งของเรือนแรม เหยียนพั่วเยว่
กำลังคิดหาโอกาสหลบหนี ส่วนเงินสุยเยียนก็กำลังใจลอยคิดถึงหนทางในอนาคต

ทันใดนั้นเขารู้สึกว่ามีสายตาคมกริบหลายคู่กำลังจ้องมาทางนี้ เขารีบคืนสติ
แววตาจับจ้อง ทว่ากลับเห็นเพียงชายห้าคนนั่งอยู่ที่โต๊ะทางขวามือ แต่ละคน
กำลังก้มหน้าก้มตาดื่มชาของตน ไม่มีใครมองมาทางนี้

เขาสั่งเกตห้าคนนั้นอย่างละเอียด เห็นเพียงคนเหล่านั้นสวมเสื้อผ้าไหม
ปักดูหรูหรามีราคา รูปร่างสูงต่ำอ้วนผอมแตกต่างกันไป บ้างก็เป็นชายร่างสูงกว่า
เขาหนึ่งช่วงศีรษะ นั่งอยู่ตรงนั้นราวกับเขาลูกใหญ่ บ้างก็ตัวเล็กหลังค่อมราวกับ
คนชราแคระแกร็น

จุดแรกที่พวกเขาเหมือนกันคือ ทุกคนล้วนรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์
บางคนจมูกใหญ่แทบจะกินครึ่งใบหน้า แต่ดวงตากลับเล็กหยีจนแทบจะมอง
ไม่เห็น บางคนมีรอยปรุเต็มหน้า ต้องมองดี ๆ จึงจะเห็นคิ้วคางจมูกปากบน
ใบหน้านั้น

ความเหมือนจุดที่สองคือ ทุกคนพกอาวุธ แต่ละคนมีหวางคิ้วอ้อมเต็ม
ร่างกายล่ำสันแข็งแรง บางครั้งบางครั้งวเมื่อมีสักคนเงยหน้าขึ้นมา จะเห็นแววตา
คมกริบน่าครั่นคร้าม

เงินสุยเยียนมองปราดเดียวก็รู้ว่าพวกเขาเป็นชาวยูทธ์ เขาเก็บสายตา
กลับมา หันไปเอ่ยกับเหยียนพั่วเยว่เบา ๆ “ขึ้นห้อง”

เมื่อปิดประตูห้อง เขาก็เห็นชัดเจนว่าทั้งห้าคนเงยหน้ามองขึ้นมา นั่นยิ่ง
ทำให้เขากระวนกระวาย...หากคืนนี้เกิดเหตุร้ายขึ้น จะหลบหนีออกไปอย่างไร

คนพวกนี้มาจากที่ใดกันแน่

“พวกเขาเป็นคนของเหยียนผู้จงหรือไม่” เหยียนพั่วเยว่वलันถามขึ้นอย่างร้อนรน ที่แห่งนั้นก็รู้สึกได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าคนพวกนั้นมักจะมองมาทางนางกับเงินสุยเยี่ยนอยู่บ่อยครั้ง

เงินสุยเยี่ยนหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ขณะกำลังจะเอ่ยปาก พลันรู้สึกถึงกระแสปราณเย็นเยียบตีขึ้นมาจากบริเวณท้อง รู้สึกคาวในลำคอ จากนั้นเลือดอุ่นๆ ก็พุ่งออกมา

เหยียนพั่วเยว่ได้แต่มองเขาอย่างอึ้งงัน เขามองกองเลือดบนพื้นอย่างตะลึงงัน ทันใดนั้นก็เงยหน้า นัยน์ตาพร่ามัว “นางสารเลว! เจ้าหลอกข้า!”

เงินสุยเยี่ยนยังไม่ทันได้คิดอะไร กระแสปราณร้อนจัดตั้งเปลวเพลิงก็ตีขึ้นมา ครั้งนี้เขามีได้พอนคลายเช่นก่อนหน้าอีกแล้ว รู้สึกเพียงเบื้องหน้าสายตาดำมืด “อึก” โลหิตสตกองใหญ่กระอักออกมา ร่างกายหมดสิ้นเรี่ยวแรงทรุดฮวบลงกับพื้นทันที กำลังภายในที่เคยรวมอยู่บริเวณจุดตามเทียน^๔ เวลานี้ราวกับถูกกระแสปราณร้อนและเย็นสกัดกั้นไว้ ไม่อาจทะลวงออกมาได้

เหยียนพั่วเยว่สะดุ้งตกใจ ถอยกรูดไปก้าวหนึ่ง

เงินสุยเยี่ยนไม่เคลื่อนไหว นั่งนิ่งอยู่ที่เดิม เหยียนพั่วเยว่มองเขาอยู่ตลอดไม่กล้าขยับ ไม่กล้าส่งเสียง เขาใช้เวลาปรับสภาพอยู่ครึ่งชั่วยามจึงค่อยรู้สึกว่กระแสปราณร้อนเย็นถูกระงับไว้ได้ชั่วคราว และโคจรกำลังภายในได้อีกครั้ง

“สารเลว!” เขาลุกขึ้นยืน มือหนึ่งคว้าคอเสื้อของนาง “เลือดเจ้ามีพิษใช้หรือไม่! เกือบจะทำข้าตาย! นางคนชั่วช้า! เจ้าหลอกข้ามาตลอด”

เหยียนพั่วเยว่ตกใจจนขวัญกระเจิง รีบแก้ตัวพลัน “เป็นไปไม่ได้! เหยียนผู้จงก็ดื่มเลือดข้าเช่นนี้ทุกวัน! เป็นไปได้...เป็นไปไม่ได้หรือไม่อย่างมีวิธีเสริมอื่นอีกที่เราไม่รู้ หรือว่า...หรือว่าต้องรออีกสักกระยะหนึ่ง อาการจึงจะดีขึ้น”

แม้ใจเงินสุยเยี่ยนจะร้อนรนดังเพลิงเผา ทว่าเมื่อใคร่ครวญดูก็เห็นว่าสิ่งที่

^๔จุดศูนย์กลางพลังงานภายในร่างกาย แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ ตานเทียนบนบริเวณหว่างคิ้ว ตานเทียนกลางบริเวณทรวงอก และตานเทียนล่างบริเวณใต้สะดือลงไป ๓ นิ้วมือ

นางพูดเหมือนจะมีเหตุผล แต่ความรู้สึกที่กำลังภายในกำลังจะสลายไปเมื่อครุ่นนั้น ทำให้เขาหวาดกลัวยิ่งนัก เขาทั้งโกรธทั้งแค้น เงื้อฝ่ามือขึ้นจะตบนาง ทันใดนั้น มือก็ซังก้างกลางอากาศ

สีหน้าเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย

เขาได้ยินเสียงฝีเท้าเบา ๆ จากด้านนอกกำลังใกล้เข้ามา

เพียงแค่เสียงฝีเท้าที่เดินมานั้นก็บอกให้รู้ถึงวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมแล้ว

เขาสักดจูดไปของเหยียนพั่วเยวี่เบา ๆ เพื่อไม่ให้นางส่งเสียงร้องออกมา

เหยียนพั่วเยวี่ค่อย ๆ พยุงกายขึ้นจากพื้น เดินไปยังมุมห้อง แล้วมองลอดออกไปนอกหน้าต่าง

ผ่านไปสักพักก็เห็นร่างของชายห้าคนที่รูปร่างต่างกันไป

“พี่ใหญ่ พวกนั้นยังอยู่ข้างใน” คนหนึ่งในกลุ่มกล่าว

ชายอีกคนเอ่ย “ไอ้ผู้ชายมันไม่กล้าหนี แล้วก็หนีไม่รอดด้วย ราวตีรวลันต์ แล่นลั่น^๕ อย่าให้แม่นางน้อยต้องรอนาน เราเข้าไปกันเถอะ”

สิ้นคำ ประตูห้องถูกผลักเปิดออก ชายห้าคนพุ่งเข้าไป มองชายหญิงสองคนในห้องด้วยรอยยิ้มกริ่ม

“น้องชาย ข้ามีเรื่องหารือกับเจ้า” เจ้าอ้วนเอ่ยขึ้น “เราทำพัยค์แห่งอี้โจว เกิดพึงใจแม่นางน้อยผู้นี้ เจ้าทิ้งนางไว้ที่นี่ แล้วเราจะปล่อยเจ้าหนีไป ตกลงหรือไม่”

เงินสุยเยี่ยนสีหน้าเปลี่ยนไป

แม้ว่าเขาจะเป็นคนในกองทัพ แต่ก็เคยได้ยินชื่อเสียงของห้าพัยค์แห่งอี้โจว เจ้าห้าคนนี่ถือดีที่มีวิชายุทธ์แก่กล้า อยู่ในอี้โจวกดขี่ข่มเหงผู้คน กระทำ ความชั่วทุกรูปแบบ

เงินสุยเยี่ยนไม่แน่ใจว่าจะเอาชนะพวกเขาได้ แต่กว่าจะได้ตัวเหยียนพั่วเยวี่ มากี่เสียแรงไปไม่น้อย จะให้ยอมจำนนง่าย ๆ นะหรือ

เขาจึงเอ่ยขึ้นว่า “ได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือของจอมยุทธ์ห้าพัยค์ โดดเด่น

^๕มีความหมายว่า ช่วงเวลาที่มีความสุขมักรู้สึกว่าผ่านไปเร็วเสมอ

เหนือใคร วันนี้ได้พบพวกท่าน ช่างสมคำร่ำลือจริง ๆ...”

เขาชักกระบี่ยาวออกจากฝัก พลิวไหวสง่างาม แหง่ไปยังหน้าอกของเจ้าอ้วน ระยะห่างระหว่างทั้งสองคนค่อนข้างใกล้กัน ประกอบกับวรุณฤทธิ์ที่ห่างชั้น ทำให้เขามีชัยเหนือการจู่โจมครั้งนี้เกินความคาดหมาย! แม้ว่าเจ้าอ้วนจะเบี่ยงกายหลบหลีก แต่คมกระบี่ของเงินสุยเยียนยังคงฟันถูกบริเวณสาบเลือดเขาขาดเป็นรอยยาว จากนั้นฉวยโอกาสแนบกระบี่ที่ล่าคอ ทำให้อีกฝ่ายไม่อาจขยับเขยื้อนได้ทันใดนั้นก็มึนเสียงเยินเยียบดังขึ้น “ปล่อยพี่ใหญ่ข้า!”

เป็นชายร่างผอมเล็กที่สุดในบรรดาห้าคน เวลานั้นเขายืนอยู่ข้างเหยียนฟัวเยร์ว์ มือหนึ่งคว้าคอนางไว้ เหยียนฟัวเยร์ว์ตกใจสุดขีดกับฝีมือประหนึ่งปีศาจของเขา เวลานั้นหวังเพียงให้เงินสุยเยียนเป็นฝ่ายชนะ

เสียดายสวรรค์ไม่ให้คนได้สมหวัง

เจ้าอ้วนแม้จะถูกเงินสุยเยียนควบคุม แต่ยังคงยื้มเยาะโดยไม่มีความเกรงกลัวแม้แต่น้อย “น้องชาย เรามีกันห้าคน เจ้าแค่ตัวคนเดียว หากข้าตายเมียเจ้าก็ตาย แต่พวกข้ายังเหลือพี่น้องอีกสี่คน เพียงพอที่จะหั้นเจ้าเป็นชิ้น ๆ! ไม่ว่าจะคิดอย่างไร ฝ่ายเราก็ออยู่เหนือลม รู้ไว้ซะว่าเราทำพัยค์แห่งอัสโจว เมื่อลงมือแล้วไม่มีทางเลิกล้มเป็นอันขาด วันนี้หากข้าตายที่นี้ พี่น้องข้าก็ต้องเอาแม่นางคนนี้กลับไปให้ได้”

เงินสุยเยียนยอมเคยได้ยินเสียงเล่าลือว่าพวกเขามุ่งจูดคร่าสตรีไม่สนชีวิต ในใจรู้ว่าทุกคำที่พูดนั้นไม่มีเท็จ จึงไร้หนทางตอบโต้ไปชั่วขณะ

ได้ยินเช่นนั้น ชายร่างผอมแกร็นพลันเอ่ยเสียงต่ำว่า “พี่ใหญ่ พวกท่านดูนี่สิ!”

ทุกคนต่างหันไปมองตามเสียง เห็นเขายื่นนิ้วยาวไปถูผิวหน้าของเหยียนฟัวเยร์ว์ ใบหน้าดำเมี่ยมเผยให้เห็นผิวฉนวนเหนียวขาวผ่องราวกับหยกมันแพะในทันใด

ทั้งห้าพัยค์ต่างตะลึงงัน หนึ่งในนั้นร้องว่า “พี่ชายตาถึงนัก ช่างดงามไร้ที่ติ”

เจ้าอ้วนหัวเราะชอบใจ “นั่นยอมแน่นอน ข้าเห็นใบหน้านางดำเหมือนถ่าน

ทว่ามือกลับขวานเนียนราวกับเต้าหู้นุ่ม ทั้งน้ำเสียงยังเพราะจับใจ ก็รู้แล้วว่าเจ้านี้
จงใจอำพรางหญิงงามไว้”

“แต่ไม่รู้ว่าจะร้ายแรงนี้จะขาวนวลเนียนด้วยเหมือนกันหรือไม่” ชายร่างแกร็น
เอ่ย พุดจบก็หัวเราะชอบใจดังลั่น

นับแต่เหยียนพั่วเยว๋ย้อนมิติเวลามา นางยังไม่เคยรู้สึกหวาดกลัวมาก
เท่าวันนี้มาก่อน รู้สึกเพียงว่าห้าพยัคฆ์ช่างเหมือนห้าอสรพิษที่ชวนให้นางหวาดผวา
นางได้แต่มองเงินสุยเยียนด้วยสายตาวิงวอน หวังว่าเขาจะไม่ทิ้งนางไป

ทว่าเงินสุยเยียนมีหรือจะเป็นคนไม่รู้อะไรควรรู้เรื่องคับขันถึงชีวิต
เขาย่อมไม่มีทางทำอะไรไม่ยังคิดกับพวกห้าพยัคฆ์เพียงเพื่อเหยียนพั่วเยว๋

ยิ่งไปกว่านั้น เวลานี้เขายังกักขาในวิธีการตีมโหฬารที่เหยียนพั่วเยว๋บอกไว้
ในใจคิด นางเคยบอกว่าในกายนางมีพิษ ถ้าเช่นนั้นลองเอาพวกห้าพยัคฆ์
มาพิสูจน์ดูเป็นไร หากมีพิษจริง พวกมันต้องตายแน่นอน ส่วนตัวข้าก็ไม่ต้อง
เปลืองแรงเปล่า แต่หากไม่มีพิษ คอยดูเถอะว่าข้าจะจัดการกับนางคนนี้อย่างไร

เขาไม่สนหรอกว่าเหยียนพั่วเยว๋จะยินยอมหรือไม่

ในใจบังเกิดแผนการ เอ่ยออกไปทันใดว่า “ไม่ปะทะไม่รู้จัก” ผู้น่องรู้ตัวดี
ว่ามีใช้คู่ต่อสู้ของห้าพยัคฆ์ ยินยอมเปลี่ยนศัตรูเป็นมิตรกับพวกท่านพี่น้องทั้งห้า”

ห้าพยัคฆ์อึ้งงันก่อนจะหัวเราะลั่น เหยียนพั่วเยว๋เบิกตากว้าง ไม่จริง
ใช่หรือไม่...เงินสุยเยียนถึงกับยอมมอบของวิเศษสำหรับการฝึกยุทธ์ที่มีชีวิต
เช่นข้าให้คนพวกนี้ เงินสุยเยียนกล่าว “ไม่ขอปิดบังทุกท่าน นางเป็นภรรยาที่ร่วม
ผูกผมของผู้น้องเอง วันนี้ผู้น้องพ่ายแพ้แก่ท่านผู้กล้า ก็ขอมอบภรรยาให้ท่าน
แต่ขอบงอาจวิงวอนสองข้อ”

เหยียนพั่วเยว๋สุดลมหายใจเย็น สีหน้าซีดเผือดทันใด

ห้าพยัคฆ์ยิ่งยามใจ เจ้าอ้วนยิ้ม “ว่ามา”

เงินสุยเยียนมองนางแล้วเอ่ยว่า “ข้อแรก ตระกูลข้ากับนางสัมพันธ์

^๖มาจากสำนวน หากไม่ต่อสู้กัน ย่อมไม่รู้จักกัน หมายถึง การได้ต่อสู้แลกเปลี่ยนฝีมือกันอาจนำไปสู่
มิตรภาพได้

เกี่ยวดองกัน วันนี้ข้าแพ้วแกพวกท่าน จำต้องยกนางให้โดยไม่มีทางเลือก เป็นเรื่องที่ผิดต่อนาง ภายหน้ายากจะสู้หน้าบิดามารดาของนางได้ ได้ยินว่า ห้าพยัคฆ์มีสตรีมากมาย เพียงหวังว่าหลังจากพวกท่านมีความสุขกับภรรยาของข้า จนพอใจแล้ว ขอให้ท่านคืนนางให้แก่ผู้น้องด้วย”

ห้าพยัคฆ์ได้ยินดังนั้น ต่างเห็นดีเห็นงามด้วย พวกเขาห้าพี่น้องแต่ไหนแต่ไรเป็นพวกชอบของใหม่เบือของเก่า มักเล่นสนุกกับหญิงสาวได้เพียงลิปกว่าวัน ก็ขายเข้าหอนางโลม ไม่ก็กำจัดทิ้งให้หมดเรื่องหมดราว

เจ้าอ้วนยิ้มถามว่า “หนึ่งเดือนว่าอย่างไร”

เงินสุยเยียนตอบ “ตกลงตามนั้น”

ชายร่างผอมแก่ริ้นถาม “ข้อที่สองเล่า”

เงินสุยเยียนยิ้มน้อยๆ “ข้อที่สองนั้น ไม่ขอปิดบังทุกท่าน ระยะนี้มีศัตรูไล่ล่าพวกเราสองสามภรรยาอยู่ ฟังว่าห้าพยัคฆ์กล้าหาญหยิ่งทะนง ยึดถือสัจจะ ผู้น้องขอเพียงห้าพยัคฆ์รับปาก หากศัตรูมาถึงตัว จะให้การช่วยเหลือผู้น้อง”

เจ้าอ้วนหัวเราะลั่น มองเหยียนพั่วเยว่พลางเอ่ยว่า “เม่านางน้อย สามีเจ้าดีตลกคิดตรงแก้ว”^๑ ได้ดีนัก ชายเจ้าได้ราคาสูงถึงเพียงนี้”

เหยียนพั่วเยว่ฟังแล้วโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แต่ไม่อาจพูดอันใดได้ เนื่องจากถูกคุมตัวไว้ จึงได้แต่ยืนที่อราวกับเป็นหุ่นเชิด

ห้าพยัคฆ์เห็นท่าทีกระวนกระวายของนาง ในใจยิ่งคันยุบยิบ หัวเราะลั่น ด้วยอารมณ์คึกคัก

เมื่อตกลงกันเป็นที่เรียบร้อย เงินสุยเยียนก็เก็บกระบี่ สะพายห่อผ้า แล้วหมุนกายออกจากห้อง ก่อนจากไปยังไม่ลืมหับประตูให้ด้วย

เหยียนพั่วเยว่ได้แต่มองชายฉกรรจ์ห้าคนเดินหัวเราะเข้ามาใกล้ตนอย่าง อับจนหนทาง

ขณะที่ทั้งห้าเตรียมจะแนบเนื้อนวลนาง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแหบพร่า ดังมาจากนอกประตู “คนถ่อย ต่ำช้า! หญิงงามเช่นนี้ต้องมาถูกพวกเจ้ากระทำ

^๑มาจากสำนวน ตีตลกคิดสมปรารถนา แปลว่า คิดคำนวณถี่ถ้วน มีแต่ได้ไม่มีเสีย

หยามหยาบ!”

เหยียนพั่วเยว่เดิมขวัญเสียจนใจสลายอยู่แล้ว จู่ๆ ได้ยินคำพูดของคนผู้นี้ ก็คิดเพียงว่าเขาต้องเป็นพวกเดียวกันแน่ จึงยังรู้สึกสิ้นหวัง

ทว่าทำพัยค์กลับตื่นตระหนกเมื่อได้ยินเสียงของคนผู้นั้น พวกเขาออกไปยืนอยู่นอกประตูครู่หนึ่งก็ไม่พบตัวคน เห็นได้ชัดว่าวายุทธ์ของชายผู้นั้นเหนือกว่าพวกเขา

เจ้าอ้วนพัยค์ใหญ่ปล่อยตัวเหยียนพั่วเยว่ ส่งสัญญาณให้พรรคพวกหนีบอวูช จากนั้นก็ดึงตัวเหยียนพั่วเยว่ขึ้นมาสกัดจุด ก่อนจะทิ้งนางไว้ตรงมุมห้อง ใช้เสื้อคลุมปิดไว้มิดชิด เผยเพียงส่วนศีรษะ

เหยียนพั่วเยว่ล้มกระแทกจนเห็นดาว ทั้งหน้าตามอมแมมไปด้วยฝุ่น ไอล้ำลักจนใบหน้าเหยกไม่เหลือเค้าเดิม

พัยค์ใหญ่ตะโกนถาม “ไม่ทราบว่าคุณอาวุโสท่านใดมาเยือน แต่ไหนแต่ไรพวกเราพี่น้องไม่แบ่งของกินร่วมกับผู้ใด ขอท่านโปรดอภัย!”

บุคคลนอกประตูหัวเราะลั่น เสียงหัวเราะนี้ก้องกังวานยิ่งกว่าเสียงพูดของเขาหลายเท่า “คนธรรมดาอาจไม่ได้ ทว่าจอมยุทธ์ถนอมบุปผาก็ไม่ได้ด้วยเช่นกันหรือ”

สิ้นคำ ทำพัยค์ก็มองหน้ากันไปมา เจ้าพอมเอ่ยเสียงต่ำถามพัยค์ใหญ่ว่า “พี่ใหญ่ เขาคือจอมยุทธ์ถนอมบุปผา?”

พัยค์ใหญ่ขมวดคิ้วมุ่น ครุ่นคิดครู่หนึ่งก็เอ่ยอย่างนอบน้อมไปทางนอกประตูว่า “ที่แท้ก็เป็นผู้อาวุโสเสีย!”

แม้เหยียนพั่วเยว่จะไม่สามารถขยับตัวได้ แต่เมื่อได้ยินนาม “จอมยุทธ์ถนอมบุปผา” นี้ ก็รู้ว่าบุคคลข้างนอกนั้นมีไซคนี่อะไร

สีหน้าท่าทีของทำพัยค์ตื่นตระหนกกลนลานขึ้นมา

แท้จริงแล้วจอมยุทธ์ถนอมบุปผาเสียใจฟังมีกิตติศัพท์เลื่องลือมาตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อน กล่าวกันว่าเพลงดาบถนอมบุปผายี่สิบสี่กระบวนท่าของเขาล้ำเลิศเป็นที่สุด ครั้งหนึ่งเคยพิชิตทั่วยุทธภพ ไร้ผู้ใดเทียมทาน ทว่าคนผู้นี้ไม่มีอะไรดี แต่แต่ลุ่มหลงอิสตรี ไม่เค้านางโลมมัวหญิงล้ำสอน แต่กลับเลือกลงมือกับสตรี

สกุลดี นานวันเข้า สหายร่วมยุทธภพต่างตั้งสมณนามเขาว่า “จอมยุทธ์ขี้บูปผา” เดิมคนถ้อยผู้นี้สร้างความเดือดร้อนในยุทธภพเรื่อยมา แต่เมื่อแปดปีก่อน เขาก็หายสาบสูญไป จำลือว่าถูกเจ้าสำนัก “สิงถัง” ผู้ยิ่งใหญ่ทำลายวรยุทธ์และ กักขังไว้ แต่ก็มีบางคนลือว่าเขาตายไปแล้ว จริงเท็จเช่นไรนั้น ไม่มีผู้ใดแจ้งชัด ทำพัยค์หนีก็ไม่ถึงว่าวันนี้จะได้พบเขาที่นี่ อย่างน้อยในใจของพัยค์ใหญ่ ก็ยังไม่เชื่อว่าเสียชีวิตไปสิ้นสูญยุทธภพแล้วจริง ๆ

ที่ประตูมีเสียงดังเอี้ยด พร้อมกับประตูถูกผลักเปิดออก ชายผู้หนึ่งก้าวเข้ามา อย่างไม่เร่งร้อน เห็นเพียงที่ตัวสวมชุดผ้าป่านเนื้อหยาบ ทั้งสกรกทั้งกระงูกระริง ร้างสูงใหญ่ หนวดเคราเพิ่ม หากแต่ดูออกว่าใบหน้าค่อนข้างขาว ดวงตาทั้งคู่ เป็นประกาย

พัยค์ใหญ่หน้าว่ามีหูตากว้างไกลที่สุดในบรรดาพี่น้องทำพัยค์ เมื่อเห็น สถานการณ์เช่นนี้ในใจก็เชื่อไปแล้วสามส่วน... จำลือกันว่าเสียชีวิตในวัยหนุ่ม มีรูปงามเป็นที่เลื่องลือ สูงใหญ่ผิวขาว คนผู้นี้แม้จะดูขอมข่อ แต่ก็เข้าเค้าอยู่ “ผู้อาวุโส...” พัยค์ใหญ่กำลังจะเอ่ยปาก เชียจื่อฟังผู้นั้นกลับตรงดิ่งไปยัง เหยียนพั่วเยว่ พัยค์ใหญ่สกดเขาไว้ทันที ยืนขวางอยู่เบื้องหน้า “ไม่ทราบว่ วันนี้ผู้อาวุโสมาปรากฏกายที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด”

ด้วยชื่อเสียงทำพัยค์แห่งอ้อโจว ทำให้เคารพยาเกรงเช่นนี้นับว่าเป็นการ ใ้หน้ามากแล้ว ึกไม่ถึงว่าเชียจื่อฟังจะแค้นเสียงเฮอะ เอ่ยเสียงหย่น “หญิงผู้นี้ ดูรู้ว่ยังเป็นหญิงพรหมจรรย์ พวกเจ้าเอามาทำนี่อยู่ย่ำ! เสียของจริง ๆ!”

พัยค์ใหญ่ยังไม่ทันจะเปิดปาก เจ้าพอมที่อยู่ด้านข้างร้องลั่นด้วยความยินดี “จริงรึ ผู้อาวุโส นางยังบริสุทธิ์อยู่จริง ๆ หรือ แต่นางออกเรือนเป็นภรรยาคนอื่น ไปแล้ว! คนที่เพิ่งจากไปเมื่อครู่เป็นสามีนาง”

เชียจื่อฟังเอ่ยเสียง “เจ้านั้นไม่เคารพข้าผู้เฒ่า ข้าผู้เฒ่าจึงฆ่ามันไปแล้ว ศพก็ทิ้งไว้ในตรอกหลังเรือนแรม ก่อนตายมันสารภาพว่าแม่นางผู้นี้เป็นหญิง พรหมจรรย์ที่มันจับตัวมา”

สิ้นคำ ทุกคนต่างตะลึงพริ้งเฟริด เงินส่วยเยียนผู้เดียวประมอกับทำพัยค์

ยังสุลี แต่เขี่ยจื่อฟิงกลับพูดถึงเสียดล่องปากเช่นนี้

ในใจเหียนพั่วเยวี่ตระหนก *เงินสุยเยียนตายแล้ว? วิเศษเลย!*

พยัคฆ์ใหญ่หันมาส่งสายตาให้เจ้าผอม เจ้าผอมหันไปยิ้มกล่าวกับเขี่ยจื่อฟิง “วันนี้ได้พบผู้อู้อุโส จะไม่มีสุราอาหารได้อย่างไร ข้าจะลงไปจัดเตรียมให้จอมยุทธ์ผู้เฒ่าเดี๋ยวนี้”

เขี่ยจื่อฟิงไม่แสดงสีหน้าท่าที เจ้าผอมพาชายร่างกำยำอีกคนลงไปด้วยกันในใจเหียนพั่วเยวี่รู้ว่าพวกเขาต้องการไปตรวจสอบว่าเงินสุยเยียนตายจริงหรือไม่

ใครจะรู้ว่ารอไปสักพักก็ยังไม่เห็นสองคนนั้นกลับมา พยัคฆ์ใหญ่สั่งพรรคพวกในกลุ่มอีกคน “เจ้าลงไปดูหน่อย ระวังตัวด้วย” ชายคนนั้นพยักหน้าแล้วเดินลงข้างล่างไป

เวลานี้เอง เขี่ยจื่อฟิงซึ่งนั่งดื่มชาเจียบ ๆ มาตลอด จู่ ๆ ก็หัวเราะเอ่ยว่า “ข้าผู้เฒ่าดื่มชาเป็นเพื่อนพวกเจ้าหมดไปบ้านหนึ่งแล้ว วาสนาลิ้นสุดเพียงเท่านั้น พวกเจ้าส่งตัวแม่ นางน้อยผู้นี้มาให้ข้าเสีย แล้วก็อำลากันตรงนี้”

พยัคฆ์ใหญ่เอ่ยด้วยความตระหนก “วรุทธ์ผู้อู้อุโสสูงส่ง ผู้เยาว์มีอาจเอื้อมประลองกับท่าน แต่แม่ นางน้อยผู้นี้พวกข้าต้องลงทุนลงแรงกว่าจะได้มาครอง ผู้อู้อุโสบอกว่าเอาที่จะเอาไปเสียอย่างนั้น มิใช่เป็นผู้ใหญ่รังแกผู้น้อย ชมเหงผู้ที่อ่อนแอกว่าไปหน่อยหรือ”

เหียนพั่วเยวี่ได้ยินเขาว่า “ชมเหงผู้ที่อ่อนแอกว่า” ก็รู้สึกเดียดฉันท์ยิ่งนัก พยัคฆ์ใหญ่ผู้นี้แท้จริงแล้วเจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อนนัก เจตนาพูดเช่นนี้เพื่อให้เขี่ยจื่อฟิงรู้สึกละอาย จะได้ไม่ลงมือกับพวกเขา

นึกไม่ถึงว่าเขี่ยจื่อฟิงผู้นี้เป็นพวกหน้าหนาไร้ยางอายเช่นกัน “มิถูก! มิถูก! ข้าผู้เฒ่าเหมือนเทียนกลางสายลม พวกเจ้าสมบูรณ์กำยำ หากประมือกันย่อมเป็นพวกเจ้าตัวใหญ่รังแกคนตัวเล็ก!”

ท่ามกลางบรรยากาศตึงเครียดเช่นนี้ เขากลับยียวนไม่เลิก ลอบด่าว่า

“เป็นสำนวน มีความหมายเช่นเดียวกับไม้ใกล้ฝั่ง

ห้าพยัคฆ์เป็นหมู่^๙ ทำเอาเหยียนพั่วเยวี่ที่ยังอยู่ในถ้ำเสือดอมุมปากกระตักน้อย ๆ ไม่ได้

สีหน้าของเหล่าพยัคฆ์อีกสองคนในห้องไม่น่ามองขึ้นมาทันใด ด้านพยัคฆ์ใหญ่ กำลังจะระเบิดโทสะ เชื้อจื่อฟิงปรายตามอง ยิ้มเอ่ยว่า “แม่นางน้อย เจ้าทำอะไร หรือว่าข้าผู้เฒ่าพูดผิดไป เช่นนั้นควรใช้คำใดดี อืม...พวกหนึ่งด้านเนื้อหา เป็นอย่างไร”

พยัคฆ์ใหญ่ได้ฟังก็ยังไม่เข้าหู โพล่งด้วยความเดือดดาล “ผู้อาวุโส! ข้าเคารพท่าน เรียกท่านว่าผู้อาวุโสทุกคำ หากท่านกล่าววาจาไร้สาระอีก อย่าหว่า ผู้เยาว์ไม่เกรงใจ!”

เชื้อจื่อฟิงชำเลืองมองมาทางพยัคฆ์ใหญ่ ทำสีหน้าประหลาดใจ ก่อนจะ พยักหน้าอย่างจริงจัง “กล่าวได้ถูกนัก เราคุยเรื่องเป็นการเป็นงาน ข้าผู้เฒ่า ชอบคุยเรื่องจริงจังนักละ แล้วข้าพูดไร้สาระที่ใดหรือ เอาเถิด ในเมื่อทุกคน ถูกใจแม่นางน้อยผู้นี้ ข้าผู้เฒ่ามีคุณธรรมสูงส่ง ยึดถือความถูกต้อง หนึ่งวาจา เท่าเก้ากระถางศักดิ์สิทธิ์^{๑๐} สีม้ายากตามกลับ^{๑๑} ย่อมไม่ทำให้ผู้เยาว์ต้องลำบาก เอาเช่นนี้ ข้าจะถ่ายทอด ‘เพลงดาบถนอมบุปผา’ ให้เจ้าแปดกระบวณท่า แลกเปลี่ยน กับแม่นางน้อยผู้นี้เป็นอย่างไร”

พยัคฆ์ใหญ่เต็มเตรียมจะต่อสู้อย่างดุเดือด ครั้นได้ยินเช่นนั้นกลับทั้ง ดีใจทั้งสงสัย

แม้วรยุทธ์ของห้าพยัคฆ์จะโดดเด่นเหนือใคร ทว่าเมื่อพบยอดฝีมือ อันดับหนึ่งแห่งยุทธภพย่อมมีกล้าต่อกร หากได้เรียนรู้ “เพลงดาบถนอมบุปผา” อันเลื่องชื่อก็นับเป็นโอกาสที่ยากจะได้มา

“ท่านพูดจริงหรือ” พยัคฆ์ใหญ่ถามเสียงสั่น ในใจยังคงไม่เชื่อ เชื้อจื่อฟิงหัวเราะหึ ๆ “จริงแท้แน่นอน”

^๙ “หมู่” เป็นคำต่ำ หมายถึง โง่เงา

^{๑๐} เป็นสำนวน หมายถึง วาจาไม่น่าหนัก น่าเชื่อถือ

^{๑๑} เป็นสำนวน หมายถึง พูดแล้วไม่คืนค่า

พยัคฆ์ใหญ่ได้ยินเขาหัวเราะชั่วร้าย ก็ยังไม่เชื่อว่าเขาจะถ่ายทอดเพลงดาบ เลื่องชื่อให้จริง ๆ เชี่ยวจื่อฟังเห็นท่าทีของเขา นัยน์ตาทอประกาย เอื้อมมือไป หยิบดาบเล่มหนึ่งออกมาจากถุงหนังด้านหลัง

ท่ามกลางแสงเทียน เห็นเพียงคมดาบดำสนิทราวกับเหล็ก ตัวดาบ ทอประกายเย็นเยียบอิมครีမ်

ที่เคยแคลงใจก่อนหน้านี้ เวลานี้ได้เห็นดาบล้ำค่าไร้เทียมทาน ความเชื่อ ก็เพิ่มขึ้นเป็นห้าส่วนแล้ว เอ่ยถามอย่างตื่นเต็นว่า “หรือว่านี่จะเป็นดาบชื่อเหยี่ยว ในตำนาน”

เชี่ยวจื่อฟังมีสีหน้าลึกล้ำยากคาดเดา พยักหน้ารับ

“ขอผู้อาวุโสโปรดมอบคำสอนด้วย” พยัคฆ์ใหญ่กับชายอีกคนหมอบกราบ โดยพร้อมเพรียง

เชี่ยวจื่อฟังสีหน้าเรียบเฉย “เพลงดาบของข้าหากตั้งใจล่าแดงออกมาเต็มกำลัง แล้วละก็ จะทำให้ชีพจรและเส้นเอ็นทั่วร่างเจ้าขาดสะบั้นทันที! ที่นี้คับแคบ ข้าจะแสดงกระบวรท่าโดยยังไม่ใช้กำลังภายใน เพื่อไม่ให้ผู้ใดได้รับบาดเจ็บ”

ทั้งสองพยักหน้าตกลง

จากนั้นเขาติดตัวกระโดดมายังกลางห้อง ชั่วพริบตานั้นมองเห็นเพียง ปรกกายดาบวาววับ ปกคลุมตัวเขาภายในแสงขาว ท่วงท่าจิ้งหะกั้วว่องไวตั้งภูตผี เพลงดาบพลิ้วไหวอิสระ เคลื่อนไหวดั่งมังกรเหินพยัคฆ์ทะยาน^{๑๒} ชั่วขณะนั้น ราวกับพายุทรายที่กลืนกินทุกสิ่งอย่างบ้าคลั่ง ทั้งราวกับเกลียวคลื่นพิโรธกระหน่ำ ชายฝั่ง

พยัคฆ์ทั้งสองมองจนปากอ้าตาค้าง ตีใจจนเกือบอาการไม่อยู่ เหยียนพั่วเยร์ แม้จะไม่เข้าใจเรื่องราวยุทธ์ แต่เคยเห็นเหยียนผู้จงฝึกกระบืออยู่ในลาน ก็รู้สึกว่ เพลงดาบของเชี่ยวจื่อฟังผู้นี้ แม้จะไม่แยบยลละเอียดอ่อนเท่าของเหยียนผู้จง ทว่า มีความสมบูรณ์ในตัวเอง ลีลาแข็งแกร่งทรงพลังอย่างยิ่ง

ในสมองพลันเกิดความคิดประหลาดขึ้นมา คนที่ใช้กระบวรดาบได้ออาก

^{๑๒} หมายถึง คล่องแคล่วทรงพลัง

เช่นนี้จะเป็นจอมโจรขี้นบุปผาที่ต่ำซ้ำมากเกินไปได้อย่างไร หรือว่าเขาจะแก๊งทำ

แต่ครั้นนี้ถึงเหยียนผู้ฉงและเงินสุยเยี่ยน นางก็รู้สึกว่าการคิดตนเองช่างเหลวไหลไร้สาระ... เพลงกระบี่ของเหยียนผู้ฉงประหนึ่งเทพเซียนจุติลงมาบนโลกมนุษย์! ส่วนเพลงกระบี่ของเงินสุยเยี่ยนเรียบง่ายไม่ตื่นตา! รู้คน รู้หน้า ไม่รู้ใจแท้ๆ! ที่ผ่านมาซ้ำถูกเอาเปรียบมาตลอด นับจากนี้ข้าขอสาบาน ชีวิตนี้จะไม่หลงเชื่อใครง่าย ๆ อีกแล้ว

เพลงดาบจบลงด้วยความพึงพอใจ เชียจื่อฟิงหัวเราะลั่น สองพยัคฆ์กราบคำนับอีกครั้ง “อาจารย์ได้โปรดถ่ายถอดด้วย!”

เชียจื่อฟิงพยักหน้า “ให้ข้าดูแม่ฉงน้อยผู้นั้นเสียก่อนว่าควรค่ากับเพลงดาบแปดกระบวนท่าของข้าหรือไม่”

ชายทั้งสองไม่ลังเลแม้แต่น้อย! เอาแต่พรวดพาดว่า “หญิงงามมีได้ทุกเมื่อ แต่เพลงดาบยากเสาะหา!”

เชียจื่อฟิงเดินตรงไปยังมุมกำแพง ก้มหน้ายิ้มกริ่ม “แม่ฉงน้อยคนดีของข้า มาละ ขอข้าลูบมือน้อยๆ ของเจ้าหน่อย!”

สองคนไถลกันแคคืบ เหยียนพั่วเยร์พบว่าเขาดูโสโครกกว่าที่คิดไว้ นอกจากเสื้อผ้าหยาบหนามอซอแล้ว แม้แต่ใบหน้า ลำคอกก็ล้วนเปราะเป็อนเป็นคราบดำ นางอดมุ่่นคิ้วไม่ได้ มือใหญ่ดำหยาบกร้านของเชียจื่อฟิงสัมผัสตัวนางแล้ว

เหยียนพั่วเยร์ตกใจจนสติแทบไม่สมประดี เชียจื่อฟิงหัวเราะซำร่ำย ชายสองคนด้านหลังก็หัวเราะอย่างหื่นกระหายน

แท้จริงแล้วเชียจื่อฟิงมิได้สัมผัสมีอนาง แต่กลับเลิกลือคลุม ลูบคลำหน้าอกซ้ายของนางที่หนึ่ง เดิมเหยียนพั่วเยร์ยังคิดกับเขาในแง่ดี นี้ก็มาถึงว่าเขาจะทำเรื่องไร้ยางอายเช่นนี้ ในใจนางทั้งร้อนรนทั้งโกรธแค้น สองมิดกำหมัดแน่น

อ๊ะ! นางรู้สึกว่ามีมือเท้าตนเองพอจะขยับเขยื้อนได้แล้ว

นางมองเชียจื่อฟิงด้วยความสงสัย กลับเห็นเขากำลังจ้องมองตน นัยน์ตาต่ำสูกุ้สคู้นดูเปี่ยมไปด้วยความหวังเียวอย่างคาดไม่ถึง

ในใจเหียนพั่วเยวี่สะท้อน ไม่สงสัยใจ ริมน้ำปากขยับเล็กน้อย “ช่วยข้าด้วย!”

เขากะพริบตาปริบ ๆ หันไปเอ่ยกับชายสองคนด้านหลัง “เนื้อตัวช่างนุ่มนวลหอมกรุ่นจริง ๆ หูตาคิ้วคางกิ่งดงามมีเสน่ห์ เพียงแต่ผิวพรรณออกจะคล้ำไปนิด พวกเจ้าจับมาจากหมู่บ้านใดกัน”

พยัคฆ์ใหญ่ไม่ยอมต่อความยาวสาวความยืด ยิ้มเอ่ยว่า “แม้จะดำก็ดำขำนะผู้อาวุโส แม่นางน้อยผู้นี้มอบให้ท่านแล้ว เมื่อไรจะสอนเพลงดาบให้พวกเราเสียที”

“ข้าผู้เฒ่าทำการค้า เงินมาของไป ข้าจะถ่ายทอดให้พวกเจ้าเดี๋ยวนี้” เชื้อจื่อฟิงเอ่ยอย่างเกียจคร้าน

สองพยัคฆ์ลึกลับ เหียนพั่วเยวี่กลั้นหายใจ

เห็นเพียงเชื้อจื่อฟิงออกเพลงดาบกระบวนท่าแรกอย่างช้า ๆ รอบหนึ่งช่างยอดเยี่ยมไร้ที่ติ การฝึกของทั้งสองพยัคฆ์เองก็ไม่ธรรมดา ดูเพียงรอบเดียวก็จดจำท่าทางได้เกือบทั้งหมดแล้ว ครั้นเชื้อจื่อฟิงออกกระบวนท่าอีกรอบทั้งสองคนก็จดจำได้แม่นยำ

เมื่อถ่ายทอดกระบวนท่าแรกจบ เชื้อจื่อฟิงก็ลูบท้อง รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาเล็กน้อย “พรรคพวกของพวกเจ้าบอกว่าจะไปเตรียมสุรอาหารมามิใช่หรือ เหตุใดป่านนี้จึงยังไม่มาอีก ท้องหิวแล้วจะสอนต่อได้อย่างไร”

พวกเขาไปตั้งนานแล้วยังไม่กลับมา พยัคฆ์ใหญ่ก็รู้สึกแปลกใจเช่นกัน เขาอยากไปตรวจดูให้รู้แน่ แต่ก็กลัวว่าเชื้อจื่อฟิงจะพาตัวเหียนพั่วเยวี่หนีไป เพลงดาบก็อดได้กันพอดี

หลังจากใคร่ครวญแล้วว่าอึดใจเป็นถิ่นของตน ไม่มีทางเกิดเรื่องราวใหญ่โตอันใดได้ ยิ่งกว่านั้นหากอีกสามพยัคฆ์กลับมา คนที่ได้เรียนรู้เพลงดาบอันยอดเยี่ยมนี้ก็จะมีมากขึ้น!

เขาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยื่นกรานว่า “ขอผู้อาวุโสถ่ายทอดวิชาก่อนเถิด เรื่องกินเรื่องเล็ก อย่าให้แม่นางน้อยต้องรอนานเลย”

เชื้อจื่อฟิงได้ฟังก็คลายคิ้วที่ขมวดมุ่น “ที่เจ้าว่ามาก็ถูก”